

Innehåll

Redaktionen har ordet

I vårt nya nummer av Fontän dyker vi in i djupa ämnen. Filosofiskt är det en av de svåraste sakerna att bevisa. Så svårt att det inte har framställts ett enda gudsbevis som har hållit ihop sedan tidernas begynnelse. Namnet och temat för numret är ”Finns Gud?”. Kan det vara så att det finns en gud, en gud som inte vill att man ska kunna bevisa hans existens? Eller är det så enkelt som att eftersom det finns så många geologiska fossila bevis för evolutionsteorin och universums uppkomst och entropiska utveckling, att Gud de facto är motbevisad? Men varför skulle någon tänkande person anta att Bibeln är en auktoritet på området? Får vi svaret i detta nummer? Ja du, det får du avgöra, kära läsare!

Bli stödmedlem eller ge en gåva

Du eller ditt företag kan stödja Fontänhusets verksamhet genom att bli stödmedlem. Du/företaget får då varje nummer av vår tidskrift, *Fontän*, som ges ut med 2-10 nummer per år. Vid inbetalningen vänligen ange ”stödmedlem” eller ”gåva” samt ditt/företagets namn och adress.

Privatperson, stödmedlem 500 kr/år

Företag, stödmedlem 1 000 kr/år

Swish: 1235302377

Bankgiro: 492-3801

SCANNA QR-KODEN
FÖR ATT LÄSA VÅRA
TIDIGARE UTGÅVOR

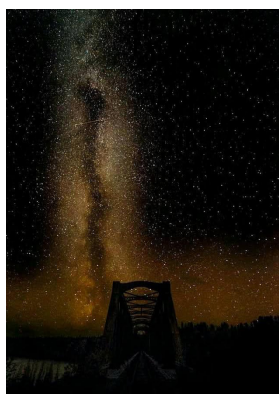
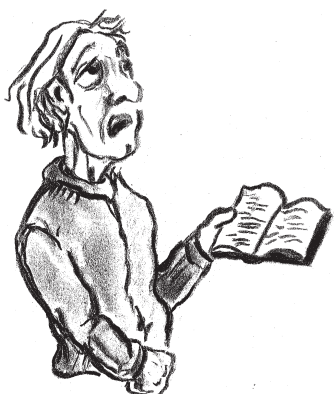
NR 2 ÅRGÅNG 2026
Upplaga 250 ex

ANSVARIG UTGIVARE
Matilda Espmarker

KONTAKTA FONTÄN
223 50 Lund
046-12 01 95
info@lundsfontanhus.se
pg 60 57 80-6, bg 492-3801

FRAMSIDA:
Pär Åke

Godless.....	4	Myran som älskade solen.....	22
Finns Gud eller är allt en slump?.....	5	Filmtips.....	23
Universe: Creation, or Popping Into Existence?.....	6	Everything We Do Is Magic.....	24
När vindarna vänder, är Gud med mig då?.....	8	Vem fan är Lilith?.....	26
Vart tog alla vänner vägen?.....	10	Duality.....	28
Spiritualitet.....	11	Otippat.....	30
Spirits, part 2.....	12	Peters talande penna.....	31
Sömlös mellan himmel och jord.....	14	I huvudet på Diana.....	32
Dikt.....	17	För övrigt anser jag.....	33
Jungfru Maryams tre prövningar.....	18	Fotosida.....	34
		Fontänhuset.....	35
		Baksida.....	36

DETTA ÄR LUNDS FONTÄNHUS

Lunds Fontänhus verksamhet är inriktad på att stödja personer med psykisk ohälsa, där fokus ligger på det friska hos individen. Fontänhusmodellen utgår från ett helhetsperspektiv som bygger på delaktighet, medbestämmande och deltagande i ett sammanhang som täcker in hela livssituationen. Målet är att i största möjliga utsträckning möta människor från ett självhjälpsperspektiv.

Verksamheten inrymmer flera olika arbetsenheter: Kök, trädgårdsgruppen Gröna Fingrar, MADMIN (Media, Administration, Musik), Studie- och Arbetsenheten, Kulturenheten, Grön Hälsa samt Fixa Till. Handledare och medlemmar arbetar sida vid sida.

Lunds Fontänhus verksamhet är möjlig tack vare det samlade engagemang hos Fontänhusets sponsorer, stödmedlemmar, medlemmar, handledare och volontärer.

De åsikter som uttrycks i tidskriften är inte nödvändigtvis Fontäns.

Mer information om verksamheten finns på vår hemsida, www.lundsfontanhus.se. Du kan även gilla oss på Facebook www.facebook.com/lundsfontanhus

UTGIVNING

Fontän ges ut av Lunds Fontänhus. Den som är medlem, alternativt skänker minst 500 kronor eller mer under ett år, får Fontän. Tidskriften ges ut med minst 5-6 nummer per år plus eventuella specialnummer. Tidningen trycks på Lunds Fontänhus med stöd av medel från Pia Ståhls stiftelse.

BAKSIDA:
Raiden Sano

Godless?

well, we've got Zeus and Athena,
Ares, Poseidon and Hera.

Odin, Thor, Loki and Freyja.
Osiris, Isis, Anubis and Ra,
don't forget the moon one, Allah.

Brahma and Vishnu, Shiva and Shakti,
Krishna and Rama, go on and bet your mama,
you ain't gonna pronounce these gods too clearly ...

Huitzilopochtli, Quetzalcoatl, Tlaloc and Tezcatlipoca.

Supercalifragilisticexpialidocious

Itzamná, K'awiil, Ixchel, Baluc Chabtan
the Dagda, Lugh, Brigid, Cernunnos,
what about Sirius?
and don't forget father Abraham,
Yahweh, Gabriel and Michael.

Viracocha, Inti, Pachamama,

Ameterasu, Susano, Inari,
Ahura Mazda, Ogoun, Damballa,
Perun, Veles and Mokosh.
oh ... and the Holy Ghost.

so you tell me; is there a god?

Text: Ryan Francisco Aguilar
Bild: Johann Michael Rottmayr

Finns Gud eller är allt en slump?

Text: Mia
Bild: Peter A

Många undrar om Gud finns, och med all rätt. Skulle Gud verkligen tillåta allt det hemska som pågår i vår värld just nu? Krig, svält och krigsförbrytelser.

En kristen person har säkert en annan syn och tror på det goda i varje människa. Självt har jag bara sett det mörka i personer, vilket har gjort mig cynisk och fått mig att tro att Gud inte finns på riktigt. Om en del personer ljuger en rakt upp i ansiktet när man är som mest sårbar, då finns det inte några ursäkter som kan lindra mitt lidande. Jag hade en gudstro innan min hjärntumör, men sedan tyckte jag faktiskt att det var fruktansvärt orättvist.

En annan variant är att allt är en

slump. Detta är en mer tilltalande tanke, då det är det jag kan förklara mitt senaste 1,5 års lidande. Men om det är slumpen, hur kan jag då tagit mig igenom systemet som består av så många "tyckare" utan formell utbildning. Givetvis finns det guldkorn också som gör allt för att man skall lyckas. Men utan en anhängare som är redo att ta striden för en hade jag fortfarande varit inlåst med nyckeln bortslängd.

Vi har ett system som ej fungerar för dem med psykisk ohälsa. En omvärld som vänder bort huvudet och tänker att det ej händer mig, men tro mig, det kan hända vem som helst och oberoende om Gud finns eller inte.

Finns Gud eller inte?

Finns Gud? Ja, han finns om du frågar min dotter. Nej, svarar jag, för då hade han inte tillåtit all skit jag har varit med om de senaste två åren. Först får jag en hjärntumör. Den opereras bort med positivt resultat. Men efter det börjar alla mina psykiska problem. Sjukvården arbetar enligt stuprörsmodellen, så ingen tar ansvar, eller vill samordna insatserna.

När jag låg på Vuxenpsykiatri, avdelning 1, så "fuckade" de upp mitt huvud rätt rejält, vilket nog gjorde

att jag förlängde min psykiska ohälsa med minst ett år.

Frågar du min dotter så kommer hon att säga att Gud finns. Det var hos honom hon fann stöd under den här tiden. Olika approach till samma problem. Om Gud finns eller inte är nog väldigt individuellt, jag skulle vilja påstå att det beror på vad som händer dig under livet.

Jag tror på att det finns en plan för oss alla, kalla det Gud eller ödet. Vi har en utstakad väg som gör att vi kan lära oss av våra misstag.

Universe, Creation, or Popping Into Existence?

Text: Roger Klang
Bild: Mats "Malte" Johansson

Can one say, with equal validity, that the universe is a creation, and not a coincidence?

A creation of a creator

There is a problem with that opinion. If one takes for granted that the universe was created by a divine God, one is simultaneously saying that there either was a God that was born, or one is saying that God has always been there for eternity. If God was born it means that something must have caused God to come into existence. That something must have been immensely finely tuned to cause a creator to come into existence with the intelligence characteristics of a creator. This in turn would imply that the chance of something like the universe just popping into existence as dead matter, is vastly more probable than something causing a creator. "Vastly" is here an understatement, to put it mildly.

The probable creator

But since there allegedly is just one in 10^{10} to the power of ¹²³ chance for the universe being this finely tuned by chance (according to Sir Roger Penro-

se, and I concur), why not think that the creator hypothesis is vastly more probable than the universe just popping into existence? The problem is you can't prove it. Until you are dead at least, because then it becomes empirical evidence. If not, well, then you are dead and gone and nothing matters to you anymore. The rest of us will continue to ponder the dilemma. Till we in turn die.

God has always existed

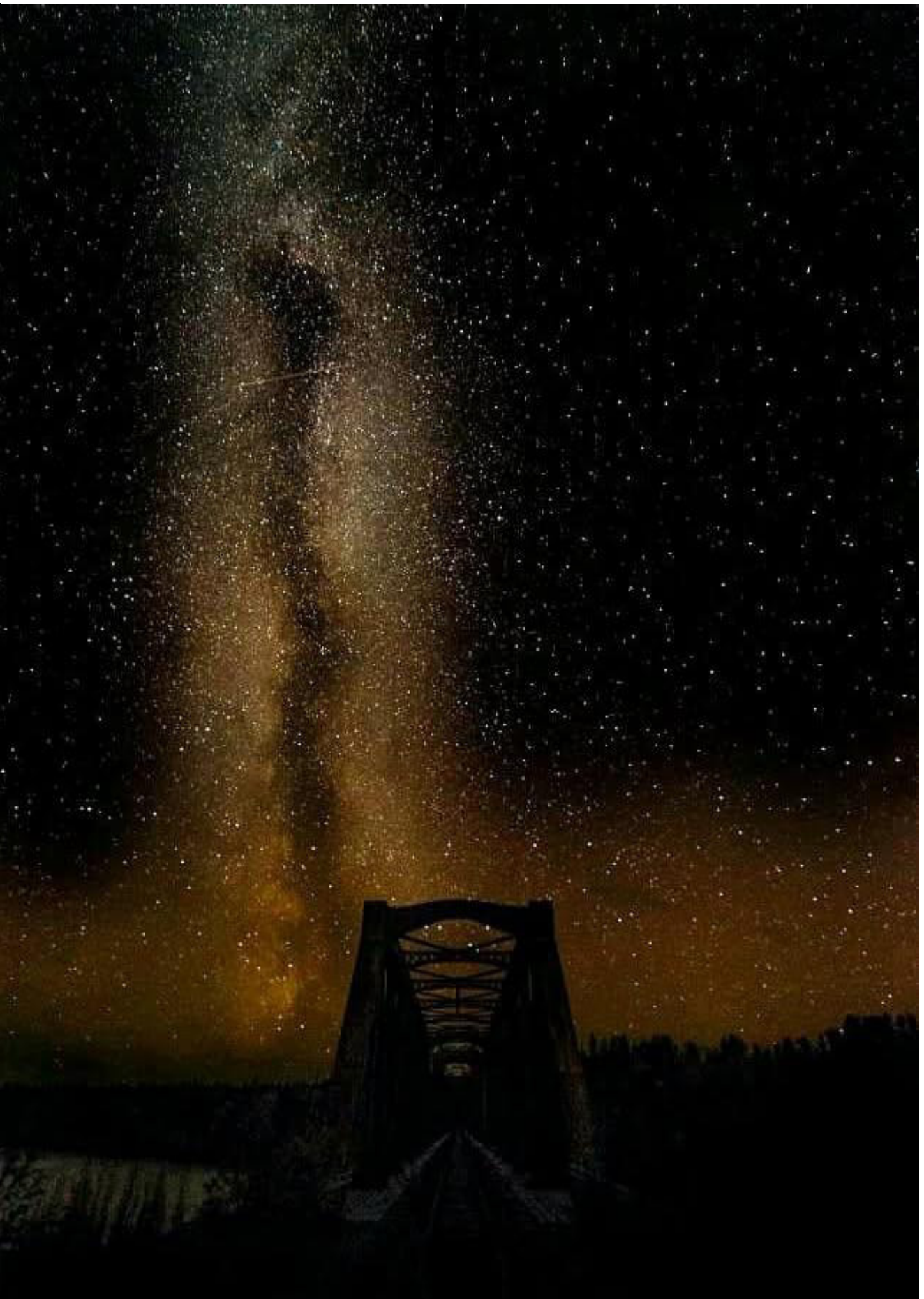
Of course, if one takes for granted that a creator has always been there for eternity, then why is evidence pointing to a big bang? Don't people holding this point of view that the creator is eternal believe that there was an origin of the universe? This view reminds me of the science-denying flat earthers. It reminds me of the Catholic Church when they said that the Sun orbited Earth or hung on a spherical globe revolving around Earth. They were so dogmatic that they were even willing to execute people for saying that Earth revolved around the Sun. And they did. Albert Einstein allegedly said that: "Only two things are infinite,

the universe and human stupidity, and I'm not sure about the former." Checkmate! Even though an infinite universe is improbable to more modern humans, he was right about the human stupidity. (Albert Einstein most likely phrased the quote at the time when we didn't yet know that the universe is expanding.)

Multiverse = no God?

However, there is another interesting aspect to it. The multiverse hypothesis. Traditionally, this hypothesis has been the preferred hypothesis for the atheists, since it removes the need for a creator. But, knowing man, following this philosophical discourse, I think that it will become the religious phalanx, be it scientists or fundamentalists, that will make this hypothesis discourse their own. Because man is stupid, he will also choose his preferred arguments after his beliefs and not the other way around. Checkmate!

* You may cite me, but give me cred for it.

När vindarna vänder är Gud med mig då?

Text: Margitha
Bild: Pär-Åke

Bekräftelsens vindar omgav mig vid ingången till medlemskapet i Fontänhuset. Var vek de av under min fortsatta vandring för att integrera medlemskapet? När bekräftelsens smekande vindar övergått undrade jag över kvinnornas villkor. Aningslöst dök molntäcke efter molntäcke upp och skymde sikten inför den utlovade visionen. En plats för alla! Hur tornade och bredde molntäckena ut sig under mitt deltagande? Vilka fenomen skymde sikten för mig? Ganska tidigt mötte jag något som jag benämnde grabbighet. Grabbighet i att konversationerna mellan killarna var annorlunda. De kunde komma in på redaktionen och

bara uttala sig om något, även över samtal som pågått. De avbröt samtalen och utvecklade idéer och ändrade samtalets ämne. De hade subtila och ibland tydliga gester över att de hängde på varandra, de backade upp varandra. Hur kunde jag då skapa utrymme för inlägg? Vid något tillfälle hjälpte en kille mig genom att högt säga - Lyssna på henne, låt henne tala! Vid några sammanhang önskade jag öppet att titta på det som jag formulerade som grabbighet. Genklangens hördes mycket dovt. Hade vi inte kunnat undersöka det tillsammans? Googlade själv på ordet grabbighet för att få en vidare förståelse men upplevde mig ensam om mina iakttagelser. En av de kvinnliga handledarna hintade om att hennes kön

bidrog till att hon fått tjänsten. Bra med en kvinna på redaktionen men en svala gör ingen sommar. En röst hörs inte mycket. En vän berättade att hon suttit vid redaktionsbordet och hört några killar som resonerat över varför det var så få tjejer där. Ingen frågade henne om hennes idé. Hon funderade över varför de inte bjöd in henne i samtalet. Till viss del tolkade jag det som om hon kände sig osynlig. Genusvetenskap som ämne har sakta trätt in i den akademiska sfären. Begreppsdefinitioner avlöser varandra. Kan en vetenskap framträda ur sig själv och befästa sin ståndpunkt? Mina studier vid Umeå Universitet över ämnet kvinnors villkor har öppnat upp mina ögon betydligt.

Vid ett fältarbete undersökte jag hur några forskollärare såg på könsroller i verksamheten. De menade att de inte var så insatta i att arbeta för bättre roller mellan pojkar och flickor.

Visionen

När jag kom till Fontänhuset hade jag ingen speciell avsikt mer än att undersöka och se om jag passade in i Visionen – en plats för alla och i det höja min livskvalité. Tre år har flutit förbi och det glamorösa molntäcket har skingrats. Det finns några viktiga aspekter i hur jag definierar mig själv, som religiös, som feminist, som lesbisk och som inte så ung längre. Det är utifrån min egen erfarenhet som jag menar, att det inte är lätt att ha kritiska frågor och delvis ifrågasätta

det som ligger i huvudfåran. Jag får se upp så att jag inte sågar av den gren jag sitter på. I andra sammanhang tänker jag på berättelsen om Kejsare och hans nya kläder. Det gamla invanda och det som alla andra tycker kanske inte alltid är det bästa. Så vad vill jag då med min lilla essä, mer än att bara få ge uttryck för mina personliga erfarenheter från Fontänhusets arena?

Jag vill betona att det är mina egna frågor som driver processen av att sammanfatta eller driva en förändring. Jag har inga forskningsanslag eller någon projektbeskrivning inför det jag ger mig in på. Ensamhetens källa ger reflektion, min saknad och törst efter vindar av bekräftelse ger mig styrka till att skingra moln i mitt inre. Molnen av att jag inte

hittat en gedigen plats i Huset. Fragmentariska möten i ett bubbel av möjligheter har korsat min väg. Likt en fontän har de lockat till möjligheter men även skapat kluster av frustration. Har Fontänhuset några synliga och tillgängliga stödfunktioner? Om så, hur ser de ut och vad är de beroende av, person, ålder eller kön? Stundtals känner jag att mina resor vispas bort, som om de vore arbetssamma att bemöta. Är inte mina tankar värda att lyssna på?

En strimma ljus genom molnen gav mig hopp när det i årets aktionsplan tecknades ned att Huset skall vara en trygg plats för kvinnor. Männe blåser förändringens vindar och är Gud med mig?

Vart tog alla vänner vägen?

Text: Mia
Bild: Pheladi Shai

Psykisk ohälsa. Det bästa sättet att förlora gamla vänner, tydligen.

Jag hade en väninna från 30 år tillbaka som jag sett som en nära vän och som ofta kom över på parmiddagar hos oss. Dock försvann hon som ett brev på posten när jag fick min diagnos. Inte en gång kom hon upp och hälsade på trots att hon arbetade i Lund, väldigt nära Vuxenpsykiatri, avdelning 1. Det var väl obehagligt att komma upp och hälsa på? Vi har även all släkt och övriga vänner som bara sket i mig.

En positiv sak är alla de vänner som bara stannade. Även de man kanske inte trott stått så nära bara funnits vid min sida. De är jag jävligt tacksam för.

Psykisk ohälsa är individuell för varje person, men för mig så har jag behållit mina grundläggande funktioner, möjligtvis lite tröttare än innan, men det går att leva med.

Jag är inte spetälsk, jag smittar inte, jag har bara haft en jävla otur i livet.

Spiritualitet

Text: Pär Träff

Han kom gående på vattnet mot dem! När de lade märke till honom blev de rädda. Inte för att han gick på vattnet utan för att de trodde att det var en demon. När han kom fram till dem där de satt i båten, sade han ”Var inte rädda. Det är jag”. Då lugnade de sig.

Finns Gud? Eftersom jag är troende så finns han för mig. Och eftersom jag har personliga erfarenheter av Gud så finns han för mig. Vi människor behöver något att hålla oss till för att vår tro ska bli hanterbar. Det finns många olika uttryck för en personlig tro. Själv är jag katolik, men min tro kom till mig redan innan jag blev katolik. Att bli katolik var ett vidare steg på min andliga resa. För mig var det ett viktigt steg att ta eftersom jag drogs till katolska kyrkan med alla de saker och traditioner som hör till en katolsk tro.

Innan jag blev upptagen i den katolska kyrkan levde jag i en kommunitet bestående av andra katoliker. En del präster hade också anknytning till denna kommunitet och höll mässa där några gånger i veckan. Det var ett mycket bra sätt att komma in i katolska kyrkans gemenskap. Många av de personer som kommuniteten bestod av var sekularkarmeliter.

Under min andliga resa har jag alltså kommit i kontakt med karmelitorden, som är en katolsk klosterorden med en viss spiritualitet. Det finns förstås många ordnar i den katolska kyrkan förutom karmeliterna som exempelvis dominikaner, franciskaner, benediktiner, trappister, kartusianer och jesuiter för att bara nämna några. Var och en av dessa ordnar har sin egen specifika spiritualitet.

De, munkarna och nunnorna i var och en av alla ordnar, tror också på Gud! Och det så mycket att de har vikt sina liv till att bara tjäna Honom – även om det också finns lekfolk som är knutna till varje sådan orden förutom kanske kartusianerna vilket är en eremitorden och som inte har någon tredjeorden som jag känner till. De är alla klosterordnar och lever sina liv enligt de regler som finns för var och en av ordnarna och så även lekfolket med sina vanliga liv och jobb och familj. Lekfolket lever alltså även de enligt sin ordens spiritualitet genom sin tredjeorden – eller sekularorden som det också heter – som är anknuten till den orden de har valt att träda in i.

Själv hör jag inte till någon orden, men dras mest till karmelitorden eftersom deras spiritualitet lockar och tilltalar mig. En regel – vilket alla ordnar har – är något som finns till för alla att följa som ett extra stöd för ens tro. Det blir då enklare genom att ha något att hålla fast vid.

Katolska kyrkan är en mycket stor kyrka som finns över hela världen. Det innebär bland annat att man när man går i mässan känner igen liturgin eftersom liturgin är densamma över hela världen – trots att allt kanske sägs på ett främmande språk.

Vi behöver något att hänga upp vår tro på för att underlätta vår vandring här på jorden. För mig är katolska kyrkan det som tilltalar mig och det är, som sagt, den kyrka som är min kyrka och som jag tillhör. Däremot hör jag inte till någon orden.

Katolska kyrkan har många helgon. Det är människor med en egen historia med Gud baserat på deras erfarenheter. Dessa människor har även levt sina liv på ett heligt sätt baserat på kärlek och tro. Det är inom den katolska kyrkan eftersom alla kristna kyrkor inte har några helgon att se upp

till som föredömen.

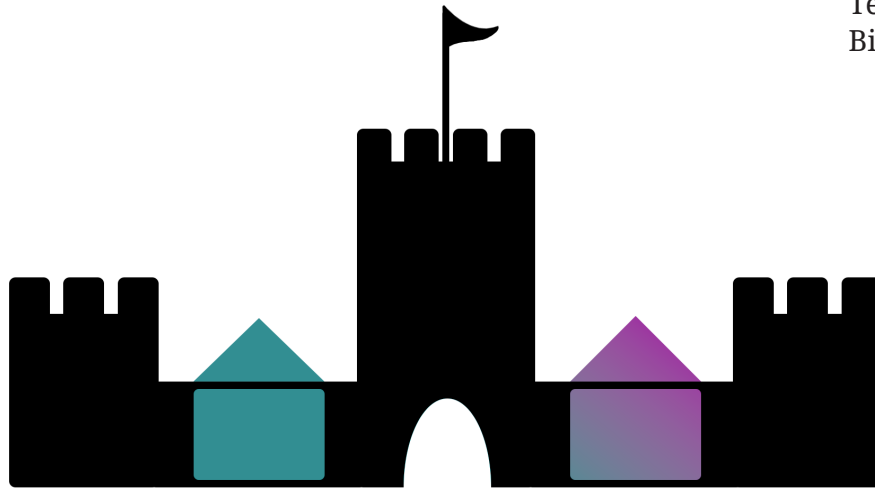
Finns Gud? Ja, han finns för mig och för så många andra. Den katolska kyrkan och andra kristna kyrkor har samma inställning och tro på att Gud finns. Fast det går inte att bevisa Guds existens, även om många har försökt. Å andra sidan kan man heller inte bevisa att Gud inte finns. Det handlar om tro! Men katolska helgon och andra heliga kristna män och kvinnor som har levt nära Gud på olika sätt, har berättat om Gud genom sina upplevelser. Det har handlat om uppenbarelser och annat som Gud i sin nåd har gett människor. Paulus är den kanske främste och mest kända person som har fått nådegåvor från Gud och han har berättat om det i bibeln.

Jag är kristen och katolik och känner inte till så mycket om andra religioner ingående, så jag begränsar mitt skrivande till den katolska kyrkan.

Men som ett litet tillägg vill jag ändå, när det gäller religion i allmänhet, peka på att det existerar en mångfald av trosinriktningar. Det har dessvärre också inneburit och innebär fortfarande en hel del krig och förföljelser som pågår i olika delar av världen när religioner vill framstå som den enda rätta. En del religioner ser sig och har sett sig som stående över andra religioner, och försöker påverka människor genom mer eller mindre tvång att ingå i dessa trosinriktningar. Det har varit och är fortfarande något som förpestar tillvaron för och tar livet av så många människor. Vi måste sluta upp med att döda varandra för att just vår egen tro står över andra människors tro. Detta även om ens egen religions heliga skrifter uttryckligen påstår det eller kan tolkas på det viset. Vi människor är inte satta här i världen för att döda varandra! Och det gäller alla religioner!

Spirits Part 2

Text: Amanda
Bild: Hampus

Cynric was too absorbed by the words on the page, the purposefully cryptic letter they had managed to intercept – too annoyed that it still yielded no further revelation – to look up when the cup was put on the table by his hand. He grunted thanks, and then it took him longer it should to notice the chair across from him being pulled out. And even as she had intruded into his thoughts too often the previous day, he was startled to see her smirking face.

“I hope you don’t see this as a breaching of our accord,” she said with teasing amusement, and it took him a moment to remember the condition he presented alongside the gold.

“No,” he answered, feeling slightly dazed.

“And I’m glad you remembered the name you gave.”

“You know who I am now?” he asked and she laughed briefly, a light, trilling sound.

“But I knew all along.” Her eyes

shimmered with delight. “How else would I know our meeting was destined?”

“Is that right?” Cynric asked, smiling despite himself.

“Mm. I was originally meant to go to the palace that evening, but the lineup for the dinner was altered last minute.”

“Who are you?”

“My name is Alcyone. It’s good fortune to bring a reader of signs to any venture, and I am quite easy to make presentable.” Cynric’s mind flashed back to the evening they met, her elegant dress. Now she wore clothes practical to this dry climate, for ease of movement without drawing attention to herself. She also seemed to speak the language without hinder, though an accent rang on some of the syllables. She drummed her fingers on her lips once.

“I am surprisingly pleased that you kept it despite not believing.”

“I had forgotten I had it,” he answered rather than lie about its im-

portance to him, and just as before, her reactions surprised him. Now, her smile seemed more authentic.

“At least you didn’t toss it in the gutter as soon as we parted.” She seemed to enjoy another pleasant thought before sobering.

“Next time, show it before you take a beating.” She rose fluidly and pulled back. Cynric was caught by the strangeness of the encounter, the strangeness of her, before his mind again returned to his lacking progress. He rose and turned to look for her, grabbing his things from the table. He spotted her leaving, pulling up her hood as the door was held open for her.

He had to struggle through the crowd to follow, as ever reminded that he could not order these people to part for him. He jerked open the door to dash through, seeing her about to turn the corner.

“Wait!” he called out and she halted, twisting to him. “Maybe you could help me out.”

"Oh?" she asked with amusement.

"You didn't ask me why I'm here." She turned fully, crossing her arms quizzically.

"Why are you here without your guards, Your Royal Highness?" she asked, emphasizing that she had never used his title before.

"I learned that a trade is going to take place here. A contact would arrive, to let me intercept it, but he isn't here, and no one wants to talk to me. If you were with me, I'm sure that would change." She did have apparent contacts in the city. She was comfortable enough with the geography to seek him out alone.

"I suppose that's true," she mused, pressed her lips together. She then raised her hand to cup her ear. "Do you hear that?" she asked.

"What?"

"The spirits want there to be no bloodshed," she said with a playful smile.

"On my honor," Cynric said, touching his hand to his chest, the lie already pardoned by his task master.

"Great," she said brightly as he approached. "Who do you want to find? Are they buying or selling?"

"Both, as far as I know."

"That will make it easier. How do you know him?"

"He used to be a knight. One of mine." She gave him a sideways look that made him think she would renew her condition on bloodshed, but she held her tongue. She probably believed that the multitude of guards could handle most problems.

"So, he's selling information."

"To anyone willing to buy," Cynric confirmed.

"I know where we should begin, then," She, Alcyone, determined, confidently setting a direction that confirmed his faith in her ability to do what he wanted.

"You have varied contacts," he observed between one short exchange and another.

"I have useful talents. The unnamed are favored here, and I am favored by the unnamed."

"Unnamed?"

"You met one of our number the other day. The unnamed need not be announced to be known by the spirits."

"You might choose your peers more carefully," Cynric said dryly.

"It is a luxury, to be able to choose your peers," she said without offense.

"But he is not one of mine, rather a customer who wanted me to think favorably of him."

"What do you sell?" Cynric asked, thinking about the gold, and was startled by a twinge of jealousy, thinking of the scarred man on top of her, still stuck in his previous assumption of her profession.

"I am a gatherer," she answered, unsuspecting. "All of us can read signs from the spirits to some extent. I have the ability to spot powerful items, to be used in crafting. Extremely valuable to the makers of valuable things." Cynric silently reprimanded himself for having any emotions about this woman he had paid to be out of his life. "Why, you gave me the embodiment of silence, and the of the trust of a bond." She was smirking when she glanced at him. "Far more valuable than its weight in gold."

"Is that so?" Was she lying? Was she hiding that it was a way she earned her living? It was difficult to believe that there was a lively enough market for talismans, that their makers cared about some ethereal characteristic that they themselves had a hard time seeing.

"Oh, yes. I haven't found a worthy purpose for the last piece."

Cynric gave himself more allowance that he failed to identify her accent after spending hours hearing her speak different languages across the city. It was multi-lingual by its very nature as a trading hub and she navigated it without effort. It was surely more difficult for him to accept that he couldn't follow the quick exchanges, but he was somehow confident that she would tell him the truth.

Cynric saw the moment she heard what he had failed tell her. He had de-

cidated to pretend not to know that nationality of the buyers his target was meeting. It had been the right choice, because she apparently knew why it posed a problem.

"They're meeting in the dawn quarter," she said abstractedly when she came back. "But there's an issue," she relayed to him, obviously thinking hard on how to solve it. "One of the men, he's Arcadian."

"Why is that a problem for you?" Cynric asked, and she shook her head briefly, her distress obvious. It would be obvious to anyone that he did not want Arcadians learning anything about his kingdom worth paying for, worth enough to venture into the most enforced neutral territory. But he was there because this man had betrayed the order, and Cynric, more knight than prince in most respects, was honor-bound to correct it.

"There are restrictions on what activities they are allowed here," she explained, and briefly covered her lips in thought. "I don't like this, at all, but I know someone who can help, to arrest all of them."

"Can you contact them?" Cynric followed and she looked at him again, and her relief at arriving at a possible solution was plain.

"Yes," she affirmed. "I'll go right now, it's best if I tell them face to face."

"Good. I'll wait here."

"Great," she said, already moving.

"I'll hurry back," she promised, and Cynric experienced a stab of guilt as he watched her disappear. Then he turned to retrieve his sword, hurrying himself. He had always planned to lose her before the actual meeting, since he couldn't guarantee her safety, and it could not have worked better than her going off on her own initiative.

Cynric had been here before. He knew a few places in the dawn quarter perfect for an illicit meeting, and now he just had to get there before Alcyone could raise the appropriate response.

To be continued...

Sömmnlös mellan himmel och jord

Text: Mariam
Bild: Tyli Jura; Peter Axelsson

Jag ligger här och funderar ... ska jag eller inte?

Svårt att somna om när man somnade tidigt på kvällen i soffan och sedan gick upp för att lägga sig i sängen, och då var det kört.

Jag är ju bara en praktikant, är min första tanke.

Men är jag bara en praktikant? Jag är väl människa först och främst innan jag kategoriseras som en praktikant.

Finns Gud?

Vilket stort och svårt ämne. Ja, det kan man tycka. Det finns många olika sätt att tänka och tro.

Men för mig är svaret egentligen ganska enkelt.

Jag kommer nämligen från det land som var först i världen med att godkänna kristendomen som statsreligion år 301, Armenien. Det skedde när Gregorius Upplysaren fört kristendomen till landet. Sedan dess har tron varit djupt sammankopplad med vår identitet genom armeniska apostoliska kyrkan.

Idag räknar ungefär 97 procent av armenierna sig som kristna.

För oss är tron inte bara något man säger att man har. Den finns i språket, i traditionerna, i sångerna, i våra kyrkor och i berättelserna som går från generation till generation.

Under armeniska folkmordet år 1915 och under lång tid av förföljelse i Osmanska riket utsattes armenier för våld, fördrivning och ofattbart lidande. Trots allt detta försvann vi aldrig. Vår tro, vårt språk, och våra berättelser fortsatte att leva vidare.

Min mormor och morfar har berättat om vad deras föräldrar och anhöriga gick igenom. När jag hör deras berättelser och lyssnar på duduk som är ett armeniskt blåsinstrument och försöker föreställa mig deras verklighet, så rinner tårarna nerför mina kinder.

Det är berättelser om rädsla och förlust men också om en nästan ofattbar styrka.

För mitt folk blev tron inte bara en religiös identitet. Den blev ett sätt att överleva. Ett sätt att hålla fast vid hoppet när nästan allt annat hade tagits ifrån dem.

Det var tron, gemenskapen och känslan av att vi hör ihop som höll människor samman.

Så när någon i Sverige frågar mig om jag tror på Gud, är svaret självklart för mig. Här uppfattas det ibland som främmande, kanske till och med lite konservativt att vara religiös.

Men jag svarar stolt: ja.

Jag kommer från en familj där min pappa är präst, och flera generationer i hans släkt har varit präster. Men hör och häpna, det är faktiskt inte därför jag tror.

Och ändå är det ofta där människors tankar börjar. När jag säger att jag är kristen kommer snabbt en rad fördomar.

“Men då svär du väl inte?”

Jag svär hela jävla tiden, tyvärr...

Min dotter brukar säga: “Men mamma nu svär du igen”.

“Men då syndar du väl inte?”

Vem tänker ens den tanken?

Jag är människa. Jag gör fel precis lika ofta som någon som inte tror.

“Går du till kyrkan varje söndag?”

Nej. Absolut inte. Jag har aldrig blivit tvingad att gå någonstans för att det ska “se fint ut” i andras ögon.

Listan över föreställningar om hur en kristen “ska vara” är lång, fyrkantig och ofta ganska dömande.

Jag förstår att ingen är helt fri från fördomar och jag är inget undantag. Men jag ställer själv inte sådana frågor till någon som inte är troende. För i slutändan handlar min tro inte om att bokstavligt följa varje ord i Bibeln. Min tro handlar om något mycket mer personligt.

Det är känslan när jag kliver in i en kyrka.

Doften av trä och rökelse.

Tystnaden och historien som nästan sitter i väggarna.

Det är känslan av att komma hem.

Det är min historia.

Min stolthet över att vara armenier.

Känslan av samhörighet.

Men viktigast av allt är att vara en medmänniska.

Att vara snäll.

Att ge tillbaka.

Att vara ödmjuk.

Att visa omtanke för andra människor.

Att våga se sina egna handlingar och försöka bli bättre.

Kanske borde vi ibland sluta fråga om Gud finns.

Kanske borde vi istället fråga, kan du hålla med om att världen behöver mer godhet, mer ljus och mer omtanke? Det kan låta lite klyschigt men för mig är det just där Gud finns.

Gud är ljuset i mörkret.

Det goda i allt det onda.

Det är vi människor som har skapat mycket av den värld vi lever i. Samtidigt är det också vi som kan förändra den.

Många säger då:

“Om Gud finns, varför händer då allt det hemska?”

Varför dödas oskyldiga människor?

Varför blir barn sjuka?

Varför finns så mycket lidande?

Frustrationen och listan över orättvisor är lång. Lika lång som listan över alla saker jag försöker städa upp i mitt eget liv.

Men ibland känns det som att människor letar efter någon där uppe att skylla på. En figur (som kanske eller kanske inte finns) i himlen som ska bära ansvaret för allt som händer. Jag tror att vi ibland söker på fel plats. Det börjar med oss.

Godhet, ljus och omtanke. Det är för mig själva uttrycket för Gud.

Och varje människa väljer själv hur den vill möta det.

Jag accepterar att din åsikt kan skilja

sig från min.

Men låt oss börja någon annanstans.

Låt oss först vara medmänniskor.

Inte definieras av det som skiljer oss åt, utan av det som faktiskt kan förena oss.

För jag tror inte att världen blir bättre av något annat.

Jag accepterar att din åsikt kan skilja sig från min.

Men låt oss börja någon annanstans.

Nu ska jag försöka somna om igen.

God natt – och god morgon.

Ett litet sidospår bara nu när jag är igång i min tankeverkstad.

God morgon på armeniska heter bari luys. Direkt översatt betyder det ungefär "gott ljus" eller "snällt ljus" – som att lyfta fram ljuset och godheten som en välsignelse.

I armenisk kultur är det vanligt att fokusera på just godhet – bari – i sina

hälsningar.

Kanske är det just där någonstans vi hittar svaret på det vi söker.

Kanske ligger det redan gömt i språket.

Text & bild: Sara Jessica

En helig upplevelse

En helig upplevelse
Musiken som sliter tag
Vadå, 18 timmar på en dag
Lyssna mer, allt är scoresatt
Vem har regisserat min ljudbild?

Ingen skräck
Men jag har en signaturmelodi
Dansar fram i mitt huvud

Det är en lycka
Skänker mig den frid jag behöver
Ge mig ljud
Oväsen säger jag
Dränk ut allt annat
En helig upplevelse.

JUNGFURU MARYAMS TRE PRÖVNINGAR

Virgini Soli Gloria

Text: Martin Söderlind
Bild: Pär-Åke

Hon är i sjunde månaden, hälften av åren hon i somras fyllde när de första fikonen mognat.

Syrsorna spelar i det torra gräset när hon stiger ut på tunet. Solen dröjer med hettan. En och annan dagdroppe glittrar i morgonljuset.

Med en gäspning öppnar hon grinden till stängslet runt fåren som grannpojken Yohanan lovat att föra i vall.

Han är blyg av sig. Om han ibland ser henne i ögonen är blicken förstulen. Hon besväras av att kanske väcka känslor som gör honom obekvämt.

Pojken håller ett halvårslamm i armarna. Han hälsar leende på henne. Sådan har hon aldrig förut sett honom.

”God morgon Maryam. Idag ska du få möta tre prövningar. Men var inte rädd. Herren är med dig.”

Första prövningen

Ett av de andra lammen är försvunnet. Yohanan måste sköta resten av hjorden. Maryam får därför själv ge sig ut.

Yosef är på arbete i trakten. Aldrig att han hade släppt i väg henne. Men hon tänker på det stackars djuret. Med lägeln fylld och händerna över sin välvda mage travar hon i väg över den branta sluttningen.

Snart är hon utom hörhåll för getternas bjällror. Orubblig som bergen i sig själva vilar tystnaden över dem. Då

och då lockar hon på det bortsprungna lammet.

Hon är förbi trakterna där hon lekt som barn. Oprövad slingrar sig vägen mot krönet av en bergskam.

Något avtecknar sig däruppe. Som ur himlen närmar sig en ryttare till häst, följd av andra på åsnor. Hans kläder lyser av guld i solljuset. Den svaga brisen för med sig doften av myrra.

De vackraste ord

På avstånd känner hon hans ögon likt klädnålar fästade i sin simla.

Han drar i tyglarna och stannar till framför henne. Som inför en uppenbarelse tittar hon upp på honom.

Utän att för ett ögonblick flytta sina ögon glider han ur sadeln och landar med smorda sandaler intill hennes fötter.

Hans andedräkt är söt av något hon aldrig smakat. En ringprydd hand kuper sig efter hennes kind, men håller ett stycke ifrån.

”Vad du är skön!”

Rösten är lik honung.

Hon tittar ner på den dammiga fållen på sin klädnad och sväljer det som lagt sig i strupen.

”Dina ögon är duvor. Som en lilja bland tistlar är du bland flickor.”

Maryam har alltid tyckt om orden i Shir ha-Shirim. Men nu bränner de som eld.

Plötsligt faller ynglingen på knä och letar sig in i hennes synfält.

”Låt mig bli far till ditt barn. Jag ska sörja för det som få kan. Själv ska du leva med mjölk och honung, och tjädnare som lyder minsta vink.”

Herren trogen

Under tystnad samlar Maryam mod. Utan att våga se hans bedjande ansikte stänger hon ögonen och skakar huvudet.

”Jag är bunden vid en annan Herre.”

Ynglingen flyttar ena knät som vilar i vägdammets och harklar sig.

”Vilken herre skulle det vara? Låt mig ge honom fler silverdenarer än han kan räkna.”

Med ens märker hon hans oskuldsfullhet och grips av medlidande. När hon slår upp ögonen ser hon hur hoppet envist tindrar ur ett barns ögon.

Hon lutar huvudet en aning.

”Han bryr sig inte om penningar.”

Ynglingen rynkar bekymrat ögonbrynen.

”Bryr sig inte om penningar? Vad bryr han sig om då? Säg mig vad, och jag ska genast skänka honom det.”

Hon ler vemodigt. Hon skulle vilja stryka honom över kinden.

”Till skillnad från er tror han inte att en människas hjärta går att köpa.”

Andra prövningen

Ynglingens rygg lutar långt fram över hästens hals när han fortsätter sin färd.

Knappt har han vikit av mot Nasaret förrän Maryam hör en kvinna bakom sig.

"Han var det enda mellan henne och Lagen. Nu finns ingen annan råd än att stena slampen."

Två krumma kvinnor stirrar på henne ur svarta dok.

"Hela Nasaret tisslar om att hennes trolovade aldrig varit när henne. Hon måste dö!"

En gång, när hon nyss var sju år fyll-da och lekte med traktens barn, följde hon med till torget. En synderska skulle straffas.

Det enda hon minns är fadern. Innan man satte i gång gick han fram och spottade sin dotter i ansiktet.

Sedan finns inget mer. Bara på avstånd hopens lystna läten, när stenarna börjar hagla.

Så fort hon kommit hem kastar hon sig på sin mishkav, river av sig simlan och begraver ansiktet.

Stor som en knytnäve landar en sten i närheten. Ett stycke rasslar den nerför slutningen innan den stannar.

Frestaren

Fler stenar slår ner. En nuddar hennes öra. Hon skyndar uppför slutningen, bort från kvinnorna.

Rösterna tätar och blir fler. Det låter som påsktid i Jerusalem.

Hon faller. Skräcken för att ha skadat hennes börd genomkorsar dödsångesten. Hon tappar andan, återfår den i en häftig inandning som hastigt följs av fler.

Tyget från en mörk klädnad formar sig efter hennes ansikte. Doften av rentvättad ull tränger in i näsborrarna.

Någon tar tag i hennes haka och ser på henne.

Han har ett vårdat skägg, svart som midnattstimman. Ett par vidöppna ögon smittar med sitt lugn. Rösten är som en smekning i öronen.

"Låt mig kalla tillbaka ynglingen,

och jag ska frälsa dig från ditt rättmätiga straff."

En stund dröjer ordens innebörd innan hon begriper. När hon förtvivlat skakar huvudet lossnar främlingens grepp om hakan.

"Så dö med dig, då!"

Han måste vara Flugornas herre. Vem skulle han annars vara?

En sten stöter mot huvudet. Men den är liten och gör ingen skada mer än smärta och bestörtning.

En räddande ängel

Den svartskäggige är mycket vred. Hon anar att det har med barnet att göra.

Hon försöker slippa undan. När hon stöder på armarna sjunker hon likafullt utmattad tillbaka ner i hans våld.

Rädslan för det onda är större än rädslan för döden, ja, till och med än oron för livet som gror i henne.

Hennes namnlösa fasa ljuder vitt ikring när hon ropar några ord mot bergens massiva tystnad.

"Min oomqe qritak Marya!"

Hon hör hennes mor ropa den välkända åkallan ur Tellihim när taket till deras hus en gång hade fattat eld.

Genast får hon svar.

"Såja, Maryam. Såja. Det är över."

En återseende

Greppet har lossnat. Den svarta klädnaden förvandlas till ljusaste linnetyg, skirt som morgondimman över Jisre-els dal.

Det är han! Han som för ett drygt halvår sedan bebådade hennes livsfrukt.

Ensam vid bybrunnen sent en kväll hörde hon första gången orden Yohan sa till henne i morse.

Herren är med dig

Kanske är han till och med yngre än hon. Likt vinstockens yngsta rankor lockar sig håret kring hans ansiktsdrag. Ögonen sjuder av liv.

Han hjälper henne upp och borstar av hennes klädnad.

"Det onda har vikit undan, Mary-

am. I ro kan du fortsätta leta."

Ensam igen provar hon ett steg i taget och märker att hon är oskadd. Snart är hon uppe på krönet.

En vidunderlig vy öppnar på andra sidan. Innan hon bestämmer sig för att vända hemåt utan lammet tänker hon ta sig ner till dalbotten.

Sista prövningen

Utför är det minst lika ansträngande och lättare att ramla. Nerifrån dalen ekar argsinta rop och råa skratt. Ibland hörs ett smällande.

Längs med sänkan färdas soldater. Liksom sin härskare hör de hemma långt härifrån. Deras pansar får henne att tänka på Jordanflodens glittrande vågor.

Mitt i raden går två nakna gestalter. De har svårt att hålla takten. Tunga träbjälkar bär de på sina skuldror, som skälver av piskrappen.

De främmande härskarna har fört med sig ett sätt värre än stenandet att döda människor på.

Maryam kan se de dömdas ansikten. Kraftlösheten får dem att inte skrika när man slår dem.

Hon vet vad de har att vänta.

"På det där sättet ska också ditt barn en gång dö."

En förfärande sanning

Så nära intill viskar han i hennes öra att hon känner andedräkten. Varm och fuktig tränger den bland orden in i hennes hörselgång.

Bestört vänder hon sig om och tar några steg bakåt, bort från den svartskäggige.

"Fråga malakha får du höra."

Han nickar åt sidan. Där står den lockige och ser henne i ögonen. Tydligt har han väntat på hennes blick.

Återseendet gör henne glad. Nu behöver hon inte vara rädd. Men i ängels ansiktsuttryck saknas det välbekanta trosvisna. I stället verkar han förstämd.

En misstanke störtar genom kroppen. Tänker han inte förneka profetian?

Darrande fattar hon sina händer kring magen. Över den ena lägger ängeln sin.

Beröringen övermannar henne. Sällhet och bestörtning smälter oför-
enliga samman till en oerhörd känsla.

Ske herrens vilja

”Ser du att jag talar sanning?”

Främlingen har ställt sig bredvid den lockige. Ivrig sneglar han ömsom på honom, ömsom på Maryam.

Genom tårarna går ängelns ljusa gestalt inte längre att känna igen. Gråtande sjunker hon ner på knä.

”Följ med ynglingen och din av-
komma ska få ett gott liv!”

Den lockiges smorda fötter försvinner inför hennes ögon. Ensam med den svartskäggige känner hon hans hand på sin hjässa.

”Är inte valet enkelt? Var en mor för ditt barn!”

Maryams klagan fyller dalen till brädden. Hon hör sig själv låta som synderskan på torget, ögonblicket efter att fadern spottat henne i ansiktet.

Den svartskäggige ställer sig med benen isär.

Långsamt, men utan att tveka, vänder hon huvudet fram och tillbaka, från ena foten till den andra.

Det är fullbordat

Ingenting kan få henne att sluta. Bara ifall Satan går sin väg.

”Envisa människobarn!”

Rösten röjer en vrede hon inte trodde var möjlig. Hon bereder sig på att bli slagen, kanske ihjäl.

Men i stället förvandlas stämman. Plötsligt låter den svartskäggige likt en tjänare som får stryk av sin missnöjde herre.

Sedan blir allt tyst. Soldaterna, de dömda, främlingen, ingenting hörs längre.

Medan hon långsamt reser sig kuttar en duva i närheten. Först nu märker hon hur vattnet viskar i flodfåran.

Ängelns skratt liknar en ömsint mors åt sitt barn.

”Gå hem. Därhemma diar lammet tryggt sin mor.”

Ett bit bort strålar hans leende. Det välbekanta trosvisva är tillbaka.

”Herren fröjdas åt dig, Maryam. Fröjdas du också!”

Några år senare

Vid läggdags fattar hon hans händer och kysser dem. *Smala, yamina, smala, yamina ...* Vänster, höger, vänster, höger ...

Hon lägger fotsulorna mot sina kinder. Långsamt vickar hon sedan sitt huvud. Inför hennes fuktiga ögon kan hans ben fram och tillbaka.

Han har hunnit bli tre år. För länge sedan har han slutat att skratta. I stället gäspar han åt mors konstiga vana.

Tidigt om våren är de en dag på väg till Jafna för att hälsa på vänner. Ett stycke utanför staden rastar de vid en liten bäck.

Maryam lutar sig mot en nerfallen trädstam med benen utsträckta i gräset. Fötterna på gossen är som vanligt igång.

Möte med en långväga främling

I den stigande värmen nickar hon till. En röst talar till henne och får henne att slå upp ögonen.

Som om han gömde sig bland tuvorna glider hennes handflator över grässtråna. Var är Yeshua?

Neråt bäcken hörs glada skratt. Det är män som skrattar.

Utän att borsta av sig eller sätta doket över huvudet far hon upp och skyndar mot bäcken. Håret glänser välborstat ner över ryggen.

Vid vattnet sitter några av de främmande soldaterna.

Framför dem står Yeshua och skrattar med dem.

En av soldaterna ger honom något gott att äta. När han mumsar i sig skrattar de förtjust åt honom.

Utän en tanke på att skyla sig rusar hon mot främlingarna. En gång ropar hon sitt barns namn.

Innan hon nått fram har en av soldaterna hunnit lyfta upp Yeshua. Det är han som gett honom godsaker. Med pojken på armen går mannen

henne till mötes.

Främlingen har ljusa, blå ögon. Leende räcker han över Yeshua. Som ur en faders armar glider gossen varsamt över i sin mors famn.

Maryam vet inte varför, men en stund blir hon kvar och ser på den främmande soldaten.

Hans blick är till brädden fylld av välvilja. Det är som om de kände varandra och ses igen för första gången på länge.

Herren är med dig

Tillbaka vid deras packning sätter hon Yeshua på trädstammen och börjar kyssa. *Smala, yamina, smala, yamina ...* Vänster, höger, vänster, höger ...

Med ens sitter den lockige bredvid dem. Han stryker gossens huvud och ser på Maryams hår som hon ännu glömt att skyla.

Ett hav av tid rinner förbi under stunden deras ögon vilar i varandra. Någonstans känner hon igen soldaten. Men så mycket annat ryms också.

Där ler Yohanan blygt åt sig själv. Där fortsätter den rike ynglingen att böna.

Kringvärvda av sina svarta dok svävar de krumma gummornas ansikten fram och tillbaka, de som ville stena henne.

Fadern har just spottat sin dotter i ansiktet. Hans syndfulla dotter gråter inte längre. Någon har tröstat henne.

Den svartskäggige finns där också, liksom de dömdas miner när man pis-
kar dem.

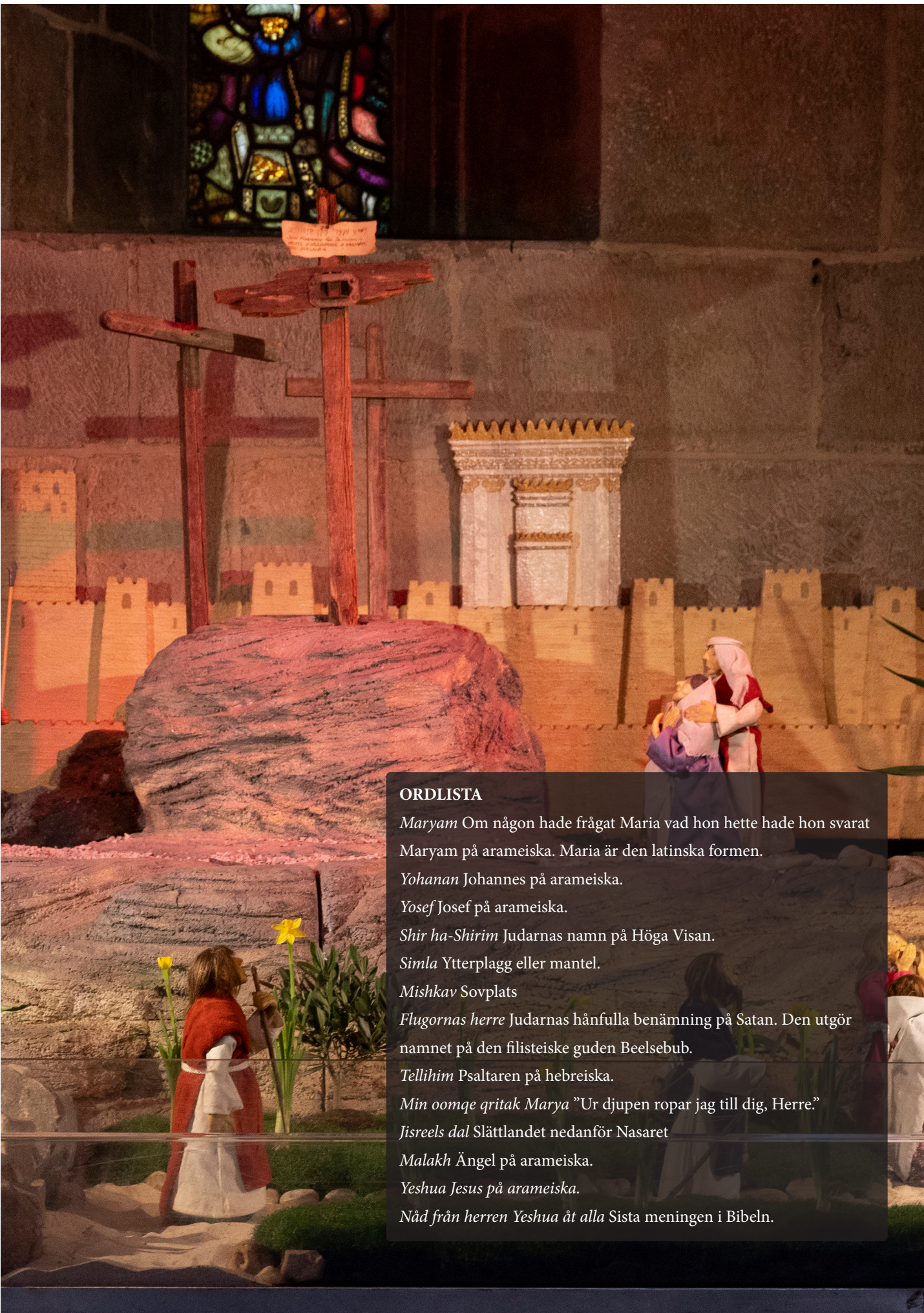
Nåd från herren Yeshua åt alla

Med sin lediga hand smeker malakh hennes kind. Maryam vill, men vågar inte fatta den. Tänk om någon såg dem? Och vad skulle Herren säga, Honom de tjänar?

Som om han hade läst hennes önskan märker hon häpet hur han tar tag i hennes hand.

Med en röst som stiger ur havsdjupen, vandrar över världens bergsryggar och glider över skogarna säger han:

”Herren är med dig, Maryam. Det är hans händer du kysser.”

ORDLISTA

Maryam Om någon hade frågat Maria vad hon hette hade hon svarat Maryam på arameiska. Maria är den latinska formen.

Yohanan Johannes på arameiska.

Yosef Josef på arameiska.

Shir ha-Shirim Judarnas namn på Höga Visan.

Simla Ytterplagg eller mantel.

Mishkav Sovplats

Flugornas herre Judarnas hånfulla benämning på Satan. Den utgör namnet på den filisteiske guden Beelsebub.

Tellihim Psaltaren på hebreiska.

Min oomqe qritak Marya ”Ur djupen ropar jag till dig, Herre.”

Jisreels dal Slättlandet nedanför Nasaret

Malakh Ängel på arameiska.

Yeshua Jesus på arameiska.

Nåd från herren Yeshua åt alla Sista meningen i Bibeln.

Myran som älskade solen

Text: Michaela Bjarnason
Bild: Pixabay, Alexas_Fotos

Det var en gång en liten liten myra, i en liten liten myrstack, på en liten liten Jord. Myran tänkte på den som älskade henne. Här på jorden myllrar det av myror. Här tänker vissa på den som älskar dem medan andra gör det inte. Trots det ger han dem alla värme, han ger dem alla ljus, han ger dem alla liv och det finns inget mörker i honom. Han är solen.

–Jag har läst om honom, säger den lilla myran. Han älskar oss och han gör allt för oss, och allt han vill ha av oss är kärlek. Det är faktiskt så!

–Men inte kan väl solen älska en myra som dig, säger en annan myra.

–Utan solen är vi ingenting, svarade myran.

–Men hur kan solen älska myrorna, och hur kan en myra älska solen?

–Solen är långt ifrån, utbrister my-

ran, men jag ser den lysa, jag känner dess värme. Kommer solen närmare bränner den sönder mig. Försvinner den så dör jag av kylan och ett brustet hjärta! Men vet du vad? Jag tror inte solen vill vara långt ifrån, den är så nära den kan vara utan att den dödar oss.

Myran som älskade solen fortsatte:

–Solen älskar alla myror och vill ha kärlek av alla myror.

–Var inte dum nu, hur kan solen älska en myra? Hur kan solen begära kärlek av en myra?

–Hur kan jag inte älska solen som ger liv, jag är inget utan solen? Utbrister myran i tårar.

Tvivel slår rot i hennes lilla myrhjärta, för hur, o hur, kunde solen själv älska en myra som henne. Hur kan någon så liten älska någon så stor och

hur kan någon så stor älska någon så liten? Myran vet inte hur de kan älska varandra, det är ett mysterium för myran. Solen är så mycket större och mäktigare. Den kan ta död på myran men samtidigt ger den myran liv. Mitt i mysteriet vet myran förtvylat:

–Jag kan inte leva utan solen ...

Men sedan kom en annan myra som också tänkte på den som älskade alla myror och utbrast:

–Inte kunna säga att han älskar oss som en myra till en annan. Jag kan se att solen älskar oss, jag kan känna det varje dag. För varje dag ger solen oss liv, varje dag lyser solen och ger oss ljus, varje dag håller solen om oss med sin värme, varje dag visar solen att han älskar oss!

Filmtips

Text: Peter A
Bild: Hampus

Frågan om Gud existerar förekommer inom de flesta konstarter och inte minst i filmatiseringar. Här följer några tips på filmer som innehåller och behandlar, om än i olika hög grad, frågeställningen om Gud finns.

Life of Brian (1979), regi av Terry Jones, är Monty Python's starkt skruvade humoristiska beskrivning av Brians liv. Han är ett närmast övertydligt alter ego till Jesus inramad av berättelser hämtade från Bibeln. Med andra ord är det Monty Pythons tolkning av den heliga skriften som med hjälp av den engelska humorn tar upp och ifrågasätter trosuppfattningar.

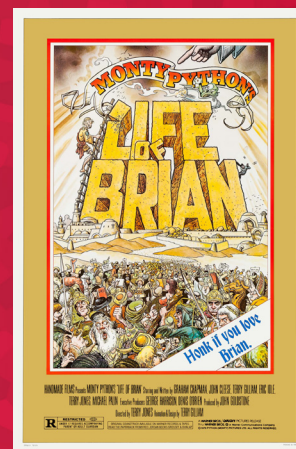
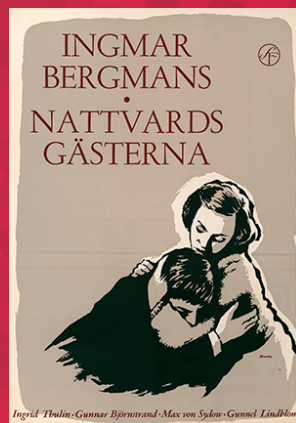
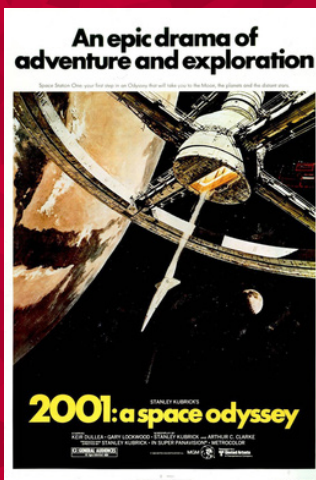
Om åskådaren söker en mer allvar-

ligt formulerad skildring på film rörande frågeställningar om Gud räcker det med att nämna Ingmar Bergmans produktion. Ofta framhålls *Det sjunde inseglet* (1957) i vilken riddaren Antonius Block kämpar med sin trosuppfattning. Han spelar till och med chack med Döden, vilket jag tolkar som en allegori över hans liv som riddare och soldat. Gudstivvel är också tydliga eller kan förnimmas i andra (om inte alla) av Bergmans filmskapelser, så som *Tystnaden* (1963) och *Nattvardsgästerna* (1963) för att nämna två.

Utifrån andra premisser kan man hävda att Stanley Kubrick otvetydigt sätter fingret på frågan i sin film *2001: A Space Odyssey* (1968). I denna film

uppstår enligt min mening frågan om en människa kan styra sitt eget liv, eller om den artificiellt intelligenta datorn HAL äger all makt över tillvaron och därmed kan anses vara Gud. Filmen genomsyras av många iscensättningar som skapar och problematiserar frågan om det finns en övermänsklig styrande kraft. Även tankar på om utomjordiskt liv finns ställs på sin spets. Filmen ger möjlighet att skapa en lång rad tolkningar när det gäller de existensiella frågor som uppstår i berättelsen. Bäst kan nog vara att bara ta in och uppleva de intryck som filmen ger.

Detta är enbart ett fåtal tips på filmer i vilka frågan om Guds existens är en central punkt.

Life of Brian (1979) - regi, Terry Jones
Det sjunde inseglet (1957) - regi, Ingmar Bergman
Tystnaden (1963) - regi, Ingmar Bergman
Nattvardsgästerna (1963) - regi, Ingmar Bergman
2001: A Space Odyssey (1968) - regi, Stanley Kubrick

Everything We Do Is Magic

Text: Isobel S.
Bild: Wellcome collection

*As spring wakes earth, so I wake too.
I see myself in colours true.*

*Root and river, wind and sun,
Heal me gently, one by one.*

Have you ever wished upon a star or birthday candles? Quietly whispered “come on, move!” in a traffic jam or a particularly bothersome shop queue? Perhaps you have a lucky item? A piece of clothing that makes you feel particularly confident? Maybe you even went the whole political or therapeutic route where you’ve come to realise that how we talk about ourselves and other people matters? Perhaps you agree that even small word choices matter, because in some fairly tangible way they shape our understanding of the world, and with that our realities? And even without being superstitious, you too probably would think twice before feeling fully comfortable reusing items/spaces that belonged to someone who passed away, especially if you were informed that it was some kind of terribly evil person? If any of these things seem relatable – congratulations, you have magic in your life!

Now, how exactly one defines magic and witchcraft seems to be rather individual and vary from person to person, from culture to culture, from scholar to scholar. To this day these words hold such a massive power that they invite a real danger of violence, persecution and even death in some places. No matter where you are from, I can almost certainly guarantee that

your culture has an abundance of stories about magic and witchcraft. I personally firmly believe that folklore, myths and legends are the fundamental building blocks of any science and collective storytelling. They are an attempt at understanding the world and sharing the communal wisdom with others. Today we have DSM-5, back then they had creatures possessing one’s body and soul. We have toxic and abusive relationship dynamics, they had energy vampires and evil spirits. We have mindfulness and CBT, they had magic and witchcraft ... or perhaps, none of it is truly gone?

We rearrange our environments, clean, redecorate, burn nice candles and treat ourselves to extra delicious beverages when we need that extra clarity and a pick-me-up kick in life. Sounds like little rituals and potions to me. Even those of us who don’t pray to any specific divinity do sometimes hope to speak a wish or a plea into existence, almost like a spell. Specific routines and grounding/mindful rituals, special almost enchanted objects, the feeling that you know who’s calling before you even check, the absolutely out of control future-telling power of neurodivergent pattern recognition ... or rampant anxiety, if you ask my shrink.

Anyway, all these little things that we do, believe and hope. The undeniable improvement of one’s quality

of life when they shift perspectives, and the world somehow shifts with it. As we slowly learn to stop borrowing grief from the future and imagine best-case scenarios in equal detail as we do with worst cases. Even when we don’t call it magic, I would argue that it is. And when one takes a step further, and puts intentionality into this practice – it turns into witchcraft.

In the current world and state of events, it is a very common sentiment that to survive one needs to adhere to at least some level of whimsy and healthy delusion. It is likely surprising to no one that modern day neo-paganism and witchcraft communities attract most of all neurodivergent, disabled, queer and other marginalised peoples. As an educated guess I would also expect to see a lot of millennials finding their way back (or forward?) to magic, specifically because there aren’t many places left for us where we can feel any sort of power or control over our own lives. Magic offers hope. Witchcraft offers power. And the combination of them potentially offers a community, tranquility and desire to persist despite all the horrors. Dare I say, unlike strict, serious and organised religions, therapies and whatever else, introducing a little bit of whimsy and magic (sprinkled with a sense of belonging for once at least somewhere in this world) usually doesn’t simply numb the pain, but actu-

ally awakens the sense of wonder and joy of life.

This issue of the magazine will come out just after the Spring Equinox, otherwise known as Ostara ... you may have heard of it, when it is pronounced more like Easter. Regardless of how you plan to celebrate (if at all), whether you believe in a specific god or think atheism is the only rational way to go ... I invite you to, just for fun, make a note of the changing nature and warmer spring air. Find a particularly warm day and open your windows, actively

welcoming the sun in. Tidy up a little bit with some music and silly dancing, and then reward yourself with a tasty treat (bonus points for seasonal fruits). Doing arts and crafts (such as painting eggs) and/or gardening with your favourite people is a good suggestion for those higher energy extroverts. Taking a walk enjoying all the emerging flowers and puppies people tend to start adopting in the spring is a more introverted suggestion. And again, just for fun, if you find yourself particularly at peace, try whispering something encouraging to yourself.

It could be anything, so long that it's kind and hopeful. Witches also seem to have an extra tender spot for things that rhyme, but no pressure. If it brings you even a little bit of joy just this once, I would say you will have succeeded with your magical ritual. And whatever it is that you will have wished for, I hope you feel the power of generations of witches standing by your side, gently whispering in unison with you: "... and so mote it be".

Vem fan är Lilith?

Text: Riina

Finns Gud? Finns demoner? Och vem fan är Lilith? Demoner omnämns i sumerisk historia, Gilgamesh och berättelsen om Huluppo-trädet ca 2000 f.Kr. Lergods från 1800 f.Kr visar en kvinnofigur, som är hälften fågel med djur som sina följeslagare. The Burney relief, "Queen of the night". The Alphabeth of Ben Sira (700 e.kr) som är känd för sin tidiga skildring av Lilith, satirisk eller inte. Lilith blev känd som den första kvinnan innan Adam fick Eva. Hon omnämns en gång i bibeln, Jesaja 34:14.

The Fall and Expulsion from Paradise av Michelangelo

Triangeldramat i Edens Lustgård

Lilith, var skapad på samma sätt som Adam från samma jord. Men hon vägrade att "lie beneath him" på några sätt och vis eftersom de var skapade som jämlikar av Gud. Adam blev då tjurig och klagade till Gud, som sedan sa saker till Lilith som gjorde henne i sin tur tjurig på Gud så hon gjorde sen det oförlåtliga och sa Guds "ineffable" namn och drog till Röda Havet. Hon blivit marknadsförd som demoners moder sen dess. Vi kommer tillbaka till det sen.

Eva. Version kvinna 2.0. Eva skapa-

des från Adams revben och var designad för underkastelse. Adam hade bett Gud om att skapa en ny kvinna som var lättare att hantera. Men en dag så vandrade Eva iväg själv och hittade "The Tree of Knowledge" där hon blev frestad av "The Serpent". Adam frestades med och när Gud insåg vad som hänt så blev de båda förvisade från Eden till världen utanför guds trädgård. Adam blev tjurig igen, skyllde förvisningen på Eva. Han stack tillbaks till Lilith och vips så var demonerna födda. Adam gick då tillbaks till Eva. Lilith glömdes lite bort och Eva blev kändis istället.

Men mellan 1508 - 1512 målade Michelangelo henne som ormen som frestade Eva, i taket av Sixtinska kapellet. Torson som en kvinna med en ormskropp som slingrar sig runt Kunska pens träd. Liliths comeback.

Lite mer konsthistoria

På 1860-talet, målade Dante Gabriel Rossetti tavlan, Lady Lilith, som en förföriska. En kvinna med utsläppt hår och ingen korsett. Skandal! Konstnären John Maler Collier går ett steg längre och målar henne na-

Lady Lilith av Dante Gabriel Rossetti

ken med en orm som slingrar sig runt henne i samma tidsperiod.

Under 1920-talet målade Ethel Walker sin tavla Lilith, hon avbildade henne inte lika förförisk som det hade gjorts innan. I hennes version är Lilith målad i en mjukare palett och ett

Lilith av John Maler Collier

med naturen.

På 70-talet startades Liliths Magazine som stod för självständighet och enligt grundaren Rivlin behövde kvinnor anta den okontrollerbara kvinnan som en symbol för sin autonomi, sexuella val och kontroll av sitt eget liv. Tidningen finns än idag.

Lilith Fair blev en succé under 1990-talet. En festival med endast kvinnliga artister. Konstnären Allison Merriweather's humoristiska bilder blev kända och Kikki Smiths skulptur av Lilith hängandes upp och ner.

Den ska representera Liliths vägran av begränsningar, "Defying the law of gravity".

2010-talet och Anselm Kiefers verk "Lilith am roten meer" översätts till "Lilith på Röda Havet". En stor tavla av Lilith hänger på Tate museum men

Allison Merriweather

han gjort flera konstverk grundat på henne sedan 80-talet.

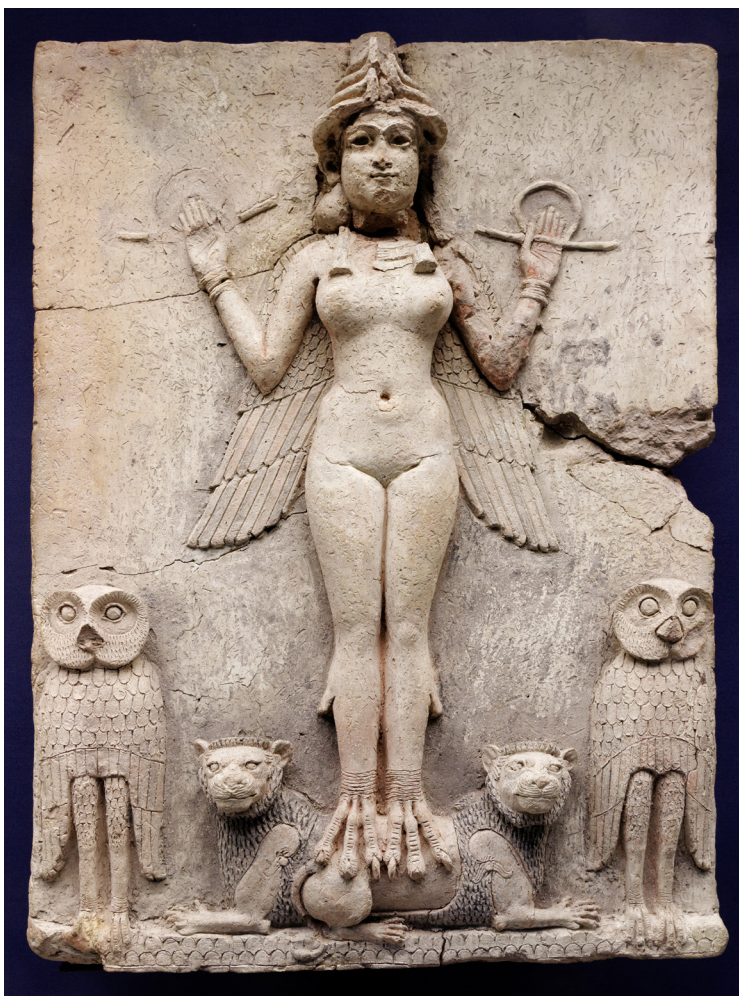
Jag vet inte om Gud finns men om Gud finns, finns väl allt annat med? Eller är allt bara historier? Fabler? Myter?

Liliths namn lever vidare i konsten och hon blivit något annat. Hon blivit en symbol för frigörelse. Att leva sitt liv utan begränsningar som andra lagt på en.

- Och brukar man ändå inte säga att "Varje god historia innehåller ett korn av sanning".

Defying the Law of Gravity av Kiki Smith

The Burney Relief "Queen of the Night"

*Jag är allra, allra bäst
Bättre än en enhörning eller häst
Dyrkad borde jag bli
så jag stack så kunde bli fri
Gud gråter floder än
eftersom han skapade mig som sin vän
Men jag tröttnade på han
han var ju en sån tradig man.*

Duality

Text: Raiden Sano
Bild: Raiden Sano & Isobel S.

An early autumn morning. The fog lies thick on the streets; the wind howls through the alleys. Marie is on her way to work. She walks the same fifteen-minute route that she always has, the same streets, same alleys. When she turns on one of the smaller alleys this morning she stumbles upon a man on the ground. *Probably just passed out from intoxication*, she thinks. She needs to pass over him to get to work but she hesitates, frightened that he will assault her. She decides to cautiously pass but when she steps over him, she expulses a shriek that could raise the dead, because the pool he lays in isn't puke but blood upon blood. Twenty minutes later the police have arrived, cordon is up, and the area is only available to authorized personnel. When the officer asks, Marie answers the questions honestly: no she hasn't touched him, no she saw no one else there, yes she regularly walks here, no she's not married. After a while they let her go and let her know that they might contact her if they have any more questions, they order her to take the day off and go home to rest. Marie does as she's told, when she's home she calls her work:

"Hi it's Marie, I can't come in today," she says.

"And why can't you?" the boss asks.

"I-it's horrible, I found a dead man today on my way to work ..."

"Golly, that's terrible. Stay home and rest today but I expect you here tomorrow eight o' clock sharp."

"Sure sure, thank you so much. Bye!" Marie hangs up the phone.

That night Marie sleeps uneasily, dreaming horrible nightmares of men inside her home with bloody knives. When she wakes up in the morning to prep her breakfast, she can't seem to find her cat Mickey, even though he's always morning happy and loves to cuddle. On the fridge she spots some concerning red stains. Marie barely dares to open it. In the fridge lies the bloody remains of her little Mickey. Marie faints from horror. When she comes about she calls the police who rush over there.

They photograph the fridge and check it for fingerprints. They ask if there's someone who would want to do her harm. No one as far as Marie knows. They wonder if she has an old boyfriend, turned someone down or been promoted over someone else. So Marie answers that nothing like that has happened and it's been several years since she last had a partner. The only thing that could be of importance happened last week, when she slammed the door in a salesman's face. The officer found it to be a bit farfetched but will nonetheless look into it. They ask for a description of the salesman. Marie describes her as tall, roughly six feet tall, brown eyes, skinny with a muscular build, black-dyed hair, around twenty-eight years old and well dressed. Marie on the other hand is 5'5, green-eyed, normal build and has black-dyed hair.

The officer thanks her for her help and says he will be in touch once they find something. Once they leave Marie is very careful and thoroughly locks the door, she also checks all the windows to make sure they're shut. She crawls back into bed clutching a kitchen knife; she starts to cry. The snot runs down her nose and mixes with the stream of

tears that's flooding down her cheeks. She shivers in fear, a tremor slowly creeps up her spine just to explode when the phone rings. Marie flies up as if a bullet hit next to her. With a hand that's anything but stable she grabs the phone and answers:

"H-hello ...?"

"Hey, where are you?!" her boss almost screams through the phone.

"I-I ... I don't dare leave, Mickey is dead, brutally murdered ... I don't know what to do!"

"Mickey's dead? I thought you said it was an unknown alcoholic?"

"Yes, and now Mickey's dead too. Sometime during the night, they must have gotten in while I was asleep, I'm so scared ..."

"Oh my god Marie! You should stay at my place, you're not safe anywhere else. I'll come pick you up immediately. Stay calm and don't open the door for anyone else."

An hour later there's a knock on the door. Marie's too scared to answer it.

"Marie, you there?" the boss' voice is heard through the door. Hearing his voice grants Marie some courage, she still can't speak up, but she starts to unlock the door. On the other side is the boss standing in a soaking wet raincoat. Marie hasn't even realized that it started raining.

"Good, you're still home," he says. He takes a step inside when a shadow appears behind him and chops off his head. Panicked, Marie starts to run, throwing herself out through a window, the shards cut deeply into her arms. She quickly gets up and continues to run as fast as she can. The woman is not far behind and Marie can almost feel her breathing on her neck. Marie manages to get some space between them and finally finds a person that can help.

"Help me! A crazy woman is after me!" she yells out of breath.

"What's happened? You're covered in blood and you're holding a bloody knife. Did you say a woman is after you?" the man asks stunned.

"W-what knife?" Marie starts when the woman appears and stabs the man several times. Marie, in utter terror, falls to the ground while the woman comes closer.

Thirty minutes later the police has arrived, looking after Marie and asking her to describe what happened. She tells how the woman killed her boss and the man that tried to help and how she was about to attack her as well when a car showed up and the woman disappeared.

"In that case you were extremely lucky today, you're brave to tell us all about this. May I ask where you're training to get such impressive muscles?" the officer asks.

"I just work out at home. It feels a bit more private that way and I can be dressed however I want," Marie answers and winks with her brown eye.

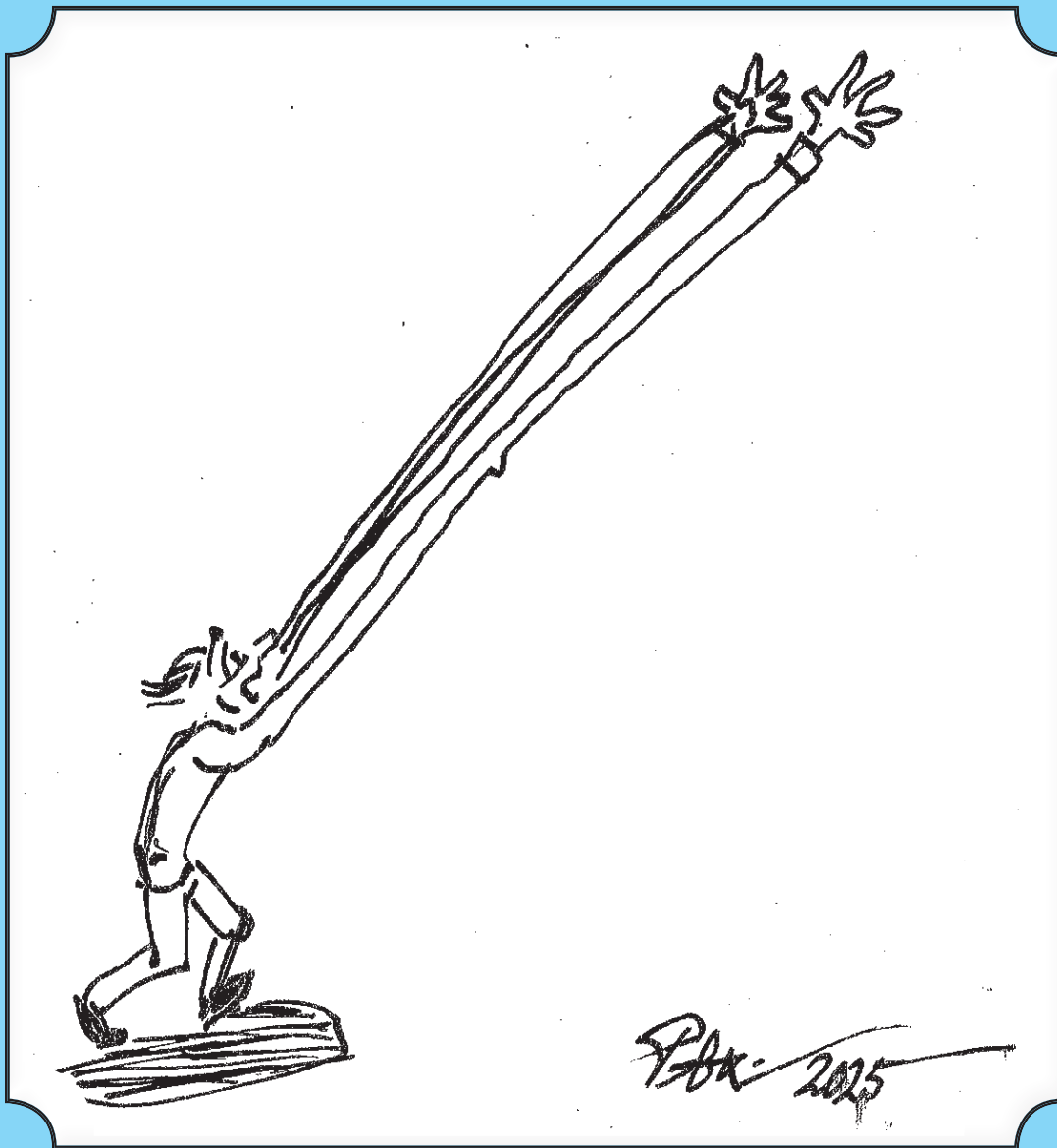
"Wanna workout with me some time?" she says.

OTIPPAT

Stå upp för psykisk och fysisk hälsa

Otippat uppträdde 27/2 i Stadshallen.
Det bjöds på Stand Up av OTIPPAT och musik
av Silver Fox.
Det var nästan fullsatt och publiken var med!
Nästa uppträdande annonseras på Fontänhusets
Facebooksida.

Peters talande penna

En äkta sträckgrubbe

Gud, finns han?

Det finns olika sorters gudar, en mänsklig gud kan vara en person som tror att han/hon är gud.

En bestämmande person som tror att hon/han är gud kan vara jobbig men utåtriktad som person, det kan vara en intressant person som finns i nöjeslivet eller politik.

Att lyssna på gud kan vara jobbigt men i verkliga livet mår han som en prins eller prinsessa som kan sina äventyr inom livet.

Gud är vacker och vet vad han/hon vill.

Att se gud på stan kan vara fint eftersom det finns pengar och allt som gör en person glad till livet.

Då kan man säga att gud finns i våra liv!

I huvudet på Diana...

Gud kan ha olika betydelser för en människa som tror på gud i sitt hjärta.

Bibeln är en bok för många troende i kyrkan. I kyrkan finns en del uppfattningar om Jesus och han tror på människor.

Jesus är gud, det tror man på, och svenska kyrkan tror på Jesus liv och det arbete han hade på den tiden han levde och hur han fann rätten till sitt arbete med lärjungarna.

Att svara på: finns gud? Många tror på att det finns något där, någon som lyser över himlen och tittar ned på oss. Fenomenet överkligt.

Att gud finns, ja, men hur kom han till om det är Jesus man tror på? Jesus är en man som enligt bibeln blev till genom att Maria födde en son som skulle bli hennes barn.

Bibeln är en helig skrift.

Om Bibeln är sann tror många människor och det är bra att läsa den och få förståelse om gud och levnadssätt som finns idag.

Klart det finns de som inte tror på gud och Jesus och hans uppståndelse. Det är upp till var och en att förstå om man är troende och tror på Svenska Kyrkan.

För övrigt anser jag...

**... att kulturpolitiken
borde få samma genom-
slag som vädret.**

Bild: Isobel S

ögonblicket ögonblicket ögonblicket ög

En kram innan tåget går mot Köpenhamn

Besök ett Fontänhus

Öppettider Lunds Fontänhus:

Mån-tis, tors: 08:30-16:00

Ons: 08:30-19:00

Fre: 08:30-15:00

Lör: Stängt

Sön: 11:00-14:00

Lunds Fontänhus

Magle Stora kyrkogata 5

223 50 Lund

Tel: 046-12 01 95

info@lundsfontanhus.se

www.lundsfontanhus.se

Fontänhus i Sverige

Fontänhuset i Malmö

Tel: 040-12 00 13

www.fontanhuset.se

Helsingborgs Fontänhus

Tel: 042-24 50 60

www.fontanhuset.se

Fontänhuset Båstad

Tel: 043-17 24 80

www.bastadsfontanen.se

Fontänhuset Falun

Tel: 0703-99 04 53

www.fontanhuset.se

Fountain House Stockholm

Tel: 08-714 01 60

www.fountainhouse.se

Göteborgsfontänen

Tel: 031-12 30 01

www.goteborgsfontanen.se

Fontänhuset Jönköping

Tel: 0761-61 93 41

www.fontanhusetjonkoping.se

Fontänhuset Sandviken

Tel: 0733-01 38 31

www.fontanhusetsandviken.se

Fontänhuset Falkenberg

Tel: 0346-71 10 71

www.falkenbergsfontanhus.se

Fontänhuset Varberg

Tel: 0760-25 16 10

www.fontanhusvarberg.se

Motala Fontänhus

Tel: 0793-41 56 10

www.motalafontanhus.se

Fontänhuset Trappan (Älmhult)

Tel: 0760-06 76 54

www.fontanhusetrappan.wordpress.com/

Falkenbergs Fontänhus

Tel: 0346-71 10 71

www.falkenbergsfontanhus.se

Fontänhuset Nyköping

Tel: 0155-26 81 40

www.fontan.se

Fontänhuset Sköndal

Tel: 0729-68 66 24

www.fhskondal.se

Fontänhuset Örebro

Tel: 019-32 05 20

www.orebrofontanhus.se

Sundsvalls Fontänhus

Tel: 0767-78 83 91

www.sundsvallsfontanhus.se

Fontänhuset Jämtland Härjedalen

Tel: 0704-14 68 18

www.fontanhusjh.se

Våra finansiärer

Stiftelsen Råby Räddningsinstitut,
Malms Legat, Stiftelsen Lindhaga,
Folke Ljungdahls Stiftelse, Finsam,
Emmaus Lund,
Stiftelsen De Lekande Barnens Fond
Socialstyrelsen

Rotary

ALLMÄNNA
ARVSFONDEN

ACTIC

LUNDS
KOMMUN

Carl Jönssons
Understödsstiftelser

Crafoordska stiftelsen
LÖSTÄMÅN AV HUGGER CRAFTOORD FHM

Bli stödmedlem eller ge en gåva

Du eller ditt företag kan stödja Fontänhusets verksamhet genom att bli stödmedlem. Du/företaget får då varje nummer av vår tidskrift, *Fontän*, som ges ut med 2-10 nummer per år. Vid inbetalningen vänligen ange ”stödmedlem” eller ”gåva” samt ditt/företagets namn och adress.

Privatperson, stödmedlem 500 kr/år

Företag, stödmedlem 1 000 kr/år

Swish: 1235302377

Bankgiro: 492-3801

Ett särskilt tack till våra hedersmedlemmar

Ebba Fischer

Caroline Sverdrup

Pia Althin

samt till Lunds Fontänhus styrelse,
våra samarbetspartners och till dig
som vi kanske glömt i farten...

Magle Stora Kyrkogata 5, Lund

www.lundsfontanhus.se

046-12 01 95

info@lundsfontanhus.se